

I den Ugestid, Per nu havde opholdt sig paa Kærsholm, havde han ikke en eneste Gang hørt fra Jakobe. Skønt han selv skrev regelmæssigt hveranden Dag og temmelig udførligt gjorde Rede for, hvad han oplevede, vedblev hun at være tavs.

Dette gjorde ham tilsidst urolig. Han maatte for sig selv indrømme, at hun havde Grund til at være fortrydelig over hans lange Fraværelse, saa meget mere som han ikke længer havde nogen Undskyldning for den. Det skulde da være, at han endnu ikke havde faaet sine Pengeaffærer ordnet her. Hver Morgen foresatte han sig at bringe Sagen paa Bane overfor Hofjægermesterinden eller hendes Mand; men naar det kom til Stykket, kunde han dog ikke bekvemme sig dertil. Han talte nok en Del med dem om sine Fremtidsplaner, og de syntes ogsaa begge to at være ikke saa lidt interesserede; men Anmodningen om et Laan kunde han alligevel ikke faa over sine Læber. Han tænkte nu ogsaa paa, at en saadan Anmodning maaske kunde vække Mistanke hos dem,